

Ateneum

TEATR IM. STEFANA JARACZA

Wydawnictwo
Ateneum
ul. ...
11

WILLIAM SHAKESPEARE

(Portret małował H. Robinson)

KRONIKI DRAMATYCZNE SHAKESPEARE'A

Kroniki dramatyczne Shakespeare'a obejmują okres historii Anglii od r. 1396 (panowanie Ryszarda II) do zawładnięcia tronem przez dynastię Tudorów w r. 1485 (Henryk VII). Chronologiczna kolejność dramatów tego cyklu jest więc następująca: *Ryszard II*, *Henryk IV* (dwie części), *Henryk V*, *Henryk VI* (trzy części) i *Ryszard III*.

Dzieje Anglii XIV i XV wieku to dzieje walki o umocnienie władzy królewskiej i podporządkowanie królowi feudalnych baronów — dzieje walki, która z zakończeniem wojny dwu róż doprowadziła do ugruntowania w Anglii monarchii absolutnej i państwa narodowego. Do osłabienia wszechwładzy baronów przyczyniły się w tym okresie z jednej strony powstania chłopskie, których bezpośrednim następstwem było złagodzenie ucisku feudalnego na wsi, z drugiej — rozwój przemysłu i handlu, a w związku z tym pojawienie się na widowni nowego typu szlachty. Ta nowa szlachta, zajmując się hodowlą owiec i produkując wełnę, domagała się razem z kupiectwem silnej władzy królewskiej, zdolnej zarówno do obrony jej interesów przed zachłannością baronów, jak do tłumienia ruchów ludowych. Shakespeare jako kronikarz dramatyczny tej epoki potępił feudalizm z postępowych naówczas pozycji rzecznika monarchii absolutnej.

Lata od r. 1337 do 1453 wypełnia tocząca się z przerwami na terenie Francji tzw. wojna stuletnia. Wojnę tę po wygaśnięciu dynastii Kapetyngów rozpoczął Edward III pod pretekstem swych roszczeń do tronu francuskiego (jako wnuk Filipa Pięknego). W rzeczywistości Edwardowi chodziło o opanowanie bogatej Flandrii, od pewnego czasu partnerki angielskiej w dziedzinie handlu wełną. (...)

W rezultacie wojna stuletnia, która Francuzom przyniosła wzmocnienie władzy królewskiej i rozgromienie feudałów — w Anglii stała się przyczyną pogłębienia zadomowionej już wśród baronów anarchii, podrywając ich do samobójczego w skutkach buntu przeciw władzy królewskiej. Bunt ten przerodził się rychło w otwartą wojnę domową, tzw. wojnę dwu róż, tj. panującego w owym czasie rodu Lancastrów (w herbie czerwona róża) i rodu Yorków (biała róża).

Sygnalem do wojny było zbrojne wystąpienie Ryszarda ks. Yorku przeciw królowi Henrykowi VI (bitwa pod St. Albans 1455). Ryszarda popierał jeden z najpotężniejszych baronów hr. Warwick, a w ogóle za Yorkami opowiadało się mieszczaństwo i kupiectwo Londynu oraz miast przemysłowych. Duszą partii Lancastrów była żona Henryka VI, Małgorzata d'Anjou.

Kiedy król Henryk dostał się do niewoli yorkistów pod Northampton (lipiec 1460), Małgorzata, sprowadziwszy na pomoc wojska ze Szkocji, pobiła wojska Ryszarda księcia Yorku w bitwie pod Wakefield (grudzień 1460). W bitwie tej poległ Ryszard, a jego syn Edward przejął ojcowskie pretensje do korony.

Edward, popierany przez Warwicka, wkrótce z jego pomocą obwołał się królem (jako Edward IV) umocniwszy swą władzę rozgromieniem Lancastrów pod Towton (marzec 1461). Król Henryk dostał się ponownie do niewoli i został osadzony w Tower. Edward IV, pierwszy z nowej dynastii Yorków, poróżnił się niebawem ze swym protektorem, Warwikiem, i musiał szukać schronienia we Francji. Wydawało się, że w beznadziejnej sytuacji Lancastrów nastąpił zwrot. Dzięki Warwickowi, który zdradziwszy Yorków przeszedł do obozu Lancastrów, nawet Henryk VI wrócił na tron (1470) — co prawda nie na długo. Już bowiem w następnym roku Edward IV, wspierany przez Burgundów, wylądował w Anglii biorąc znów do niewoli Henryka i zadając Warwickowi klęskę pod Barnet (maj 1471). W bitwie pod Tewkesbury dostała się do niewoli również Małgorzata, a syn jej zginął z ręki Edwarda. Pod Barnet poległ najgroźniejszy obecnie przeciwnik Edwarda, Warwick. Henryk VI, uwięziony powtórnie w Tower, został zamordowany (prawdopodobnie przez Ryszarda Glouceстера).

Po śmierci Edwarda IV tron objął małoletni Edward V. Jego opiekun i wuj, Ryszard Gloucester, zamknął go rychło w Towrze i obwoławszy się królem (jako Ryszard III) zaczął zamordować Edwarda wraz z jego młodszym bratem. Na horyzoncie zjawiał się teraz nowy pretendent do tronu, spokrewniony z rodziną Lancastrów, Henryk Tudor (hr. Richmond), któremu w bitwie pod Bosworth (sierpień 1485) udało się rozbić wojska Ryszarda. Śmierć Ryszarda na polu walki kładzie kres wojnie dwu róż, torując drogę monarchii absolutnej Tudorów, zjednoczonej pod berłem Richmonda (Henryka VII).

Wojna dwu róż, jedna z najbardziej okrutnych i bezwzględnych wojen w historii Anglii, przyniosła ostateczną klęskę baronom feudalnym, których większość poległa na polu walki albo też padła ofiarą egzekucji i skrytobójczych zamachów — pospolitej naówczas broni zwycięskich rywali. Podobnie jak Francja po wojnie stuletniej, Anglia po wojnie dwu róż przekształciła się w monarchię o silnej władzy królewskiej i w państwo narodowe, w przeciwstawieniu do uniwersalnego państwa z epoki feudalnego średniowiecza.

William Szekspir, Dzieła dramatyczne, t. III, „Rys historyczny“ — (przedmowa). Państwowy Instytut Wydawniczy.

Henryk hrabia Northumberland, jego brat Tomasz hr. Worcester i jego syn lord Henryk Percy, zwany Hotspur, którzy byli królowi Henrykowi w początku panowania równie wiernymi przyjaciółmi jak skutecznymi pomocnikami, poczuli zazdrościć teraz jego bogactwa i szczęścia. Osobliwie też rozgniewani byli tym, że król od hrabiego i jego syna domagał się tych szkockich jeńców, którzy byli pojmani pod Holmedonem i Nesbit. Ze wszystkich bowiem jeńców, wziętych w tych dwóch bitwach, wydano królowi tylko Mor-daka, hrabiego Fife, syna księcia Albany, chociaż król po wiele razy i mocno grożąc dopominał się reszty zabranych w niewolę. Głęboko tym obrażeni hrabia Northumberland i jego syn, ponieważ uważali jeńców za swoją własność jako łup wedle praw wojennych, za poradą Tomasza Percy, hrabiego Worcester, którego usiłowaniem było zawsze, jak niektórzy piszą, złość szerzyć między ludźmi i sprowadzać zamieszki, udali się osobiście do króla w Windsor domagając się, aby czy wykupem, czy jakim innym sposobem postarał się o wyswobodzenie Edmunda Mortimera, hrabiego March, ich bliskiego krewnego, który, jak to im dobrze było wiadomem, był trzymanym przez Owena Glendowera w plugawym więzieniu, w ciężkich łańcuchach, a za to tylko, że wojował za króla i był mu zawsze wiernym i uległym. Król zastanowiwszy się nad tym żądaniem odpowiedział, że hrabia March dostał się w niewolę walcząc nie w jego sprawie i służbie, lecz umyślnie pozwolił się zabrać, ponieważ rad był nie opierać się zamachom Owena Glendowera i jego współników, a zatem ani go wykupi, ani się postara innym sposobem; tak byli rozjątrzeni, że Henryk Hotspur rzekł otwarcie: „Patrzcie, obdarto dziedzica korony z jego praw, a jednak obdzierca nie chce go wykupić tem, co mu się należy.” Taką wściekłością przejęci oddalili się oni, przemyśliwując odtąd jedynie jakby strącić króla Henryka z tronu, a na jego miejscu osadzić swego kuzyna Edmunda hrabiego March, którego wkrótce nie tylko wyswobodzili z więzienia, ale także (ku wielkiemu rozgniewaniu króla Henryka) zawarli sojusz z wyżej wymienionym Owenem Glendowerem.

Rokosz przeciw Henrykowi IV.
Z „Kroniki“ Holinsheda

Nowy król Henryk IV Bolingbroke zobowiązany więc był do polityki ugodowej wobec szlachty i warstw średnich — mieszczan i w czasie jego panowania władza parlamentu stale wzrasta. O ile król pragnął otrzymać poparcie Izby Gmin, musiał w tym celu położyć kres anarchii możnowładców. Ponieważ zawdzięczał koronę w dużej mierze właśnie poparciu tych możnowładców, liczyli oni na dużą z jego strony pobłażliwość. Toteż w 1403 r. król stanął w obliczu ogólnego buntu nieokiełznanymi margrabiów Północy i Zachodu z hrabią Northumberlandu i Mortimerem, hrabią March, na czele. Byli oni bliższymi potomkami Edwarda III niż Henryk. Buntownicy mieli poparcie Szkotów i Walijszyków, którzy zbuntowali się pod dowództwem Owena Glendowera i cieszyli się chwilową niezależnością. Jedynie wzajemna nieufność sprzymierzeńców oraz popełnione przez nich błędy pozwoliły Henrykowi na pokonanie ich pod Shrewsbury. Przez pozostały okres swego panowania Henryk wykazał duże zdolności dyplomatyczne. Nie dopuścił już więcej do powstania konfliktów, które spowodować mogły powstanie poważnej opozycji, Henryk przyłączył do majątków Korony księstwo Lancaster i w ten sposób uniknął częstych żądań pieniężnych, które bezsprzecznie napotykały opór.

Z „Dziejów ludu angielskiego“. A. L. Mortona

KRÓL HENRYK IV

na scenach polskich

18 XII 1882. Teatr Lwowski.

Obsada: W. Woleński — Henryk IV, S. Zamojski — Falstaff, T. Skalski — Bardolf.

14 VI 1902. Teatr Miejski w Krakowie. Inscenizacja J. Kotarbińskiego. Przekład J. Paszkowskiego.

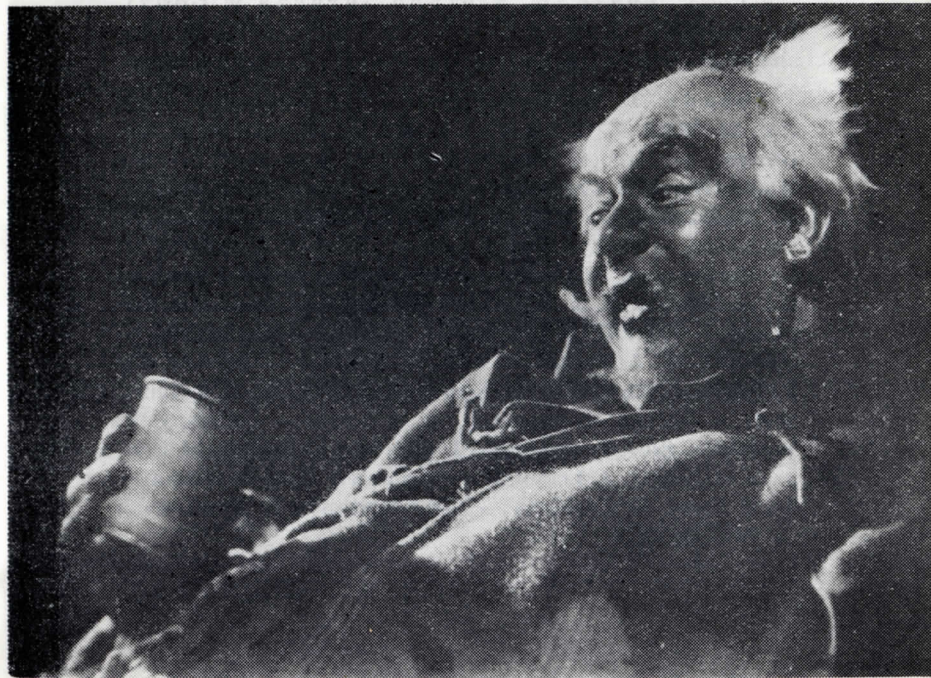
Obsada: J. Sosnowski — Henryk IV, A. Mielewski — Henryk, ks. Walii, F. Wysocki — Jan, ks. Lancaster, F. Sarnowski — Hrabia Westmorland, B. Puchalski — Sir Walter Blunt, A. Bednarczyk — Tomasz Percy, hr. Worcester, L. Stępowski — Henryk Percy, hr. Northumberland, M. Tarasiewicz — Henryk Percy, przew. Hotspur, B. Zawierski — Mortimer, G. Rasiński — Douglas, M. Jednowski — Owen Glendower, G. Senowski — Sir Ryszard Vernon, A. Zelwerowicz — Falstaff, W. Brydziński — Pains, M. Przybyłowicz — Gadshill, Zenon — Peto, W. Miarczyński — Bardolf, H. Wójcicki — Furman I, J. Jejde — Furman II, Szymański — Winiarz, A. Walewski — Franuś, J. Strycharski — Szeryf, Rychter — Podróżny, W. Wołański — Goniec, W. Ordonówna — Lady Percy, B. Jeremi — Lady Mortimer, J. Wójcicka — Pani Quickly. Grano 3 razy.

8 XI 1924. Teatr Polski w Warszawie. Układ tekstu i reżyseria R. Ordyńskiego. Pomocnik reżysera — J. Turowiczówna. Dekoracje i kostiumy K. Frycza. Muzyka L. Rogowskiego. Przekład L. Ulricha.

Obsada: W. Kosiński — Henryk IV, J. Leszczyński — Henryk, ks. Walii, T. Ostaszewski — Jan, ks. Lancaster, H. Klimontowiczówna — Tomasz, ks. Klarencji, H. Chrzanowska — Ks. Gloucester, W. Kuncewicz — Lord najwyższy sędzia, A. Bogusiński — Hrabia Warwick, K. Wojciechowski — Hrabia Westmorland, T. Skarzyński — Hrabia Worcester, J. Szkudelski — Hrabia Northumberland, W. Bracki — Henryk Percy, przez. Hotspur, R. Dereń — Douglas, A. Zelwerowicz — Falstaff, L. Łuszczewski — Pains, L. Fritsche —

ALEKSANDER ZELWEROWICZ

W ROLI FALSTAFFA

Teatr Polski w Warszawie. Rok 1924.

Bardolf, J. Machalski — Pistol, A. Suchcicki — Gadshill, J. Janecka — Paż, J. Orwid — Płytek, W. Neubelt — Milczek, S. Daczyński — Davy, H. Małkowski — Butwiak, R. Dereń — Cielak, M. Zajączkowski — Brodawka, J. Warnecki — Słabiak, J. Kalinowski — Cień, K. Nawrocki — Szeryf, J. Daniel — Podróżny, S. Sielański — Sługa, A. Leszczyńska — Wieść, J. Smosarska — Lady Percy, J. Modzelewska — Pani Żwawińska, S. Broniszówna — Dorota. Grano 20 razy.

Uwaga: w Teatrze Polskim wystawiono spektakl złożony z elementów obydwu części dramatu; poza tym szła tylko jego część pierwsza.

5 XII 1951. Teatr Rapsodyczny w Krakowie. Montaż z utworów Shakespeare'a m. in. fragmenty *Henryka IV* pt. *Aktorzy w Elsynorze*. Przekład i słowo wiążące L. H. Morstina. Dramaturgia, inscenizacja i reżyseria. M. Kotlarczyka. Scenografia T. Ostaszewskiego.

30 I 1958. Teatr im. Stefana Jaracza w Łodzi. Inszenizacja i reżyseria A. Bardiniego. Scenografia W. Siecińskiego. Muzyka T. Bairda. Przekład K. I. Gałczyńskiego.

Obsada: L. Benoit — Henryk IV, J. Walczak — Henryk, ks. Wali, Z. Szymborski — Jan, ks. Lancaster, K. Łaszewski — Hrabia Westmorland, Cz. Jaroszyński — Sir Walter Blunt, A. Żukowski — Tomasz Percy, hr. Worcester, H. Modrzewski — Henryk Percy, hr. Northumberland, A. Szalawski — Henryk Percy, przew. Hotspur, R. Bacciarelli — Mortimer, Z. Niewczas — Douglas, L. Andrzejewski — Owen Glendower, R. Rogacki — Sir Ryszard Vernon, S. Łapiński — Falstaff, Z. Józefowicz — Poin, J. Cwikliński — Gadshill, W. Skoczylas — Peto, Z. Nowicki — Bardolf, Cz. Przybyła — Woźnica I, W. Skoczylas — Woźnica II, J. Chrobrak — Służący w zajeździe, M. Sobczyk — Podróżny, E. Rawski — Służący Hotspura, J. Łodyński — Franuś, M. Sobczyk — Szeryf, J. Łodyński — Posłaniec, U. Modrzyńska — Lady Percy, K. Łapińska — Lady Mortimer, A. Barczewska — Pani Quickly.

Ryszard Górski

WILLIAM SHAKESPEARE

KRÓL HENRYK IV

(The First Part of King Henry the Fourth)

Przekład

KONSTANTY ILDEFONS GAŁCZYŃSKI

Premiera 4. III. 1960

KIEROWNIK LITERACKI *Adam Tarn*
DYREKTOR TEATRU *Aleksander Bardini*

O S O B Y:

KRÓL HENRYK IV

HENRYK, książę Walii

JAN, książę Lancasteru

HRABIA WESTMORLAND

SIR WALTER BLUNT

TOMASZ PERCY, hrabia Worcester

HENRYK PERCY, hrabia Northumberland

HARRY PERCY, przezwiskiem Hotspur

EDMUND MORTIMER, hrabia March

ARCHIBALD, hrabia Douglas

OWEN GLENDOWER

SIR RYSZARD VERNON

SIR JOHN FALSTAFF

POINS

GADSHILL

PETO

BARDOLF

WOŹNICA I

WOŹNICA II

SŁUŻĄCY W ZAJEŹDZIE

PODRÓŻNY

GONIEC

SŁUŻĄCY HOTSPURA

FRANUŚ

SZERYF

POŚLANIEC I

POŚLANIEC II

LADY PERCY, żona Hotspura, siostra Mortimera

LADY MORTIMER, córka Glendowera, żona Mortimera

PANI QUICKLY, szynkarka w Eastcheap

HUGO KRZYSKI

{ HENRYK BOUKOŁOWSKI

{ ~~JOZEF LOTYSZ~~

{ ~~HENRYK BOUKOŁOWSKI~~

{ ZDZISŁAW SZYMBORSKI

STEFAN BURCZYK

ANDRZEJ GAWROŃSKI

JOZEF KOSTECKI

HENRYK BARWIŃSKI

JOZEF DURIASZ

JERZY MOLGA

HENRYK ŁAPIŃSKI

STEFAN ŚRÓDKA

SŁAWOMIR PIETRASZEWSKI —

STANISŁAW ŁAPIŃSKI

MARIAN KOCINIAK

ROMAN WILHELMI —

JAN MATYJASZKIEWICZ

BRONISŁAW SURMIAK

RYSZARD KUBIAK

JAN MATYJASZKIEWICZ

TADEUSZ CZARNOWSKI

HENRYK ŁAPIŃSKI

HENRYK BISTA

STEFAN BURCZYK

BRONISŁAW PAWLIK

HENRYK BISTA

RYSZARD KUBIAK

JERZY MOLGA

{ ~~WANDA KOCZEWSKA~~

{ BARBARA PIETKIEWICZ

{ WANDA KOCZEWSKA

{ ~~BARBARA PIETKIEWICZ~~

IZABELA WILCZYŃSKA

Rzecz dzieje się w Anglii i w Walii

SCENOGRAFIA
WOJCIECH SIECIŃSKI

MUZYKA
TADEUSZ BAIRD

REŻYSERIA ALEKSANDER BARDINI

Jedna przerwa po siódmym obrazie.

Inspicjent

Halina Staszewska

Sufler

Wiesława Borkowska

Kierownik techniczny

Stanisław Misierewicz

Kierownicy pracowni:

elektrotechnicznej

Władysław Graboś

krawieckiej

Helena Dąbrowska

Władysław Hrybek

malarskiej

Jerzy Białkowski

modelatorskiej

Antoni Wiśniewski

perukarskiej

Wiktor Keller

Janina Chmieleńska

stolarskiej

Stanisław Misierewicz

ślusarskiej

Roman Leperowski

tapicerskiej

Stefan Janowski

Brygadier sceny

Roman Pokorski

Teatr Polski w Warszawie. Rok 1924. *Król Henryk IV* (część II). Od lewej: Leon Łuszczewski — Poinc, Aleksander Zelwerowicz — Falstaff, Seweryna Broniszówna — Dorota, Jerzy Leszczyński — Henryk, ks. Walii.

Inscenizacja Ordyńskiego była bardzo racjonalna: zepchnął on na drugi plan to, co — ze względu na fabułę dramatu — jest dla widza angielskiego najistotniejsze: historię walk i buntów za panowania Henryka IV. Dla nas ta historia jest dość obojętna. Toteż Ordyński stworzył z niej tło, na którym namalował portret Księcia Walii. Portret człowieka. Oczywiście i w tym oświetleniu i Falstaff stał się figurą naczelną. I dobrze się stało. Boć Falstaff — to postać o wartościach wiecznotrwałych. Nie krępował się Ordyński skrótami i przestawieniami sytuacji, podkreślając stosunek Księcia Walii do życia i do państwa. Historia Anglii straciła może na wyrazie, ale istotny dramat, dramat przeważnie komicznymi kreślony rysami, wysunął się na plan naczelny.

Świetnym Falstaffem był Zelwerowicz. Leszczyński (Ks. Walii) i Kosiński (Henryk IV) mieli dużo szlachetności w wyrazie.

Dekoracje Frycza były niejednolite w kompozycji. Posługiwano się na ogół kotarami, ale nie przeprowadzono tego logicznie. Dekoracyjka londyńska na początku II części nie wiązała się z poprzednimi dekoracjami.

(z rec. W. Brumera, „Życie Teatru“ 1924 nr 47 s. 342)

POLSKIE PRZEKŁADY KRÓLA HENRYKA IV

- 1847 — Placyd Jankowski (obydwie części).
- 1857 — Józef Paszkowski
- 1865 — Nieznany tłumacz (zob. Przegląd Poznański 1865 zeszyt 4 s. 155—167)
- 1868 — Felicjan Faleński (fragmenty)
- 1875 — Leon Ulrich (część druga)
- 1877 — Stanisław Koźmian (obydwie części)
- 1894 — Leon Ulrich (część pierwsza)
- 1931 — Władysław Tarnawski (fragmenty w książce pt. Szekspir, s. 61—70; całość spoczywa w rękopisie).
- 1954 — Konstanty Ildefons Gałczyński

JERZY LESZCZYŃSKI

W ROLI HENRYKA, KS. WALII

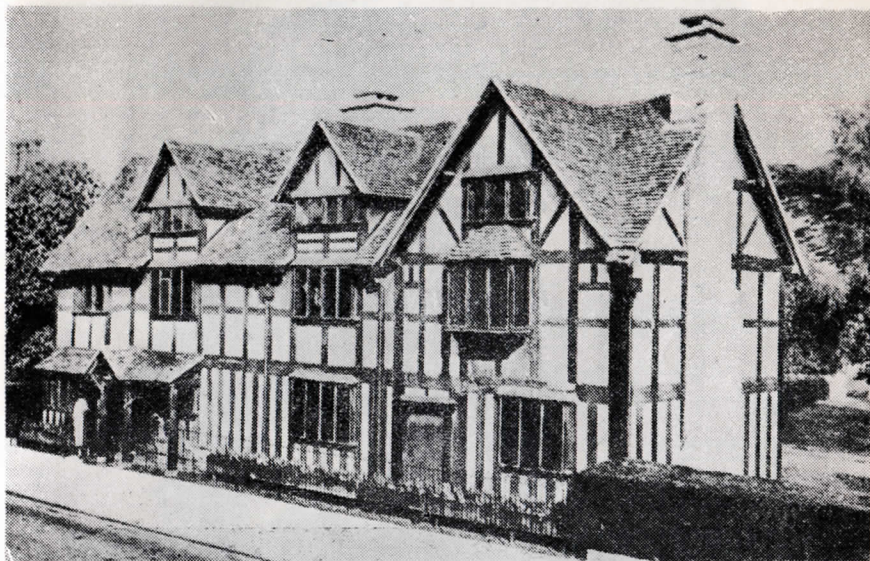

SHAKESPEARE

- 1564 — William Shakespeare urodził się w Stratford-on-Avon (ochrzczony 26.II)
- 1582 — Shakespeare żeni się z Anną Hathaway; miał z nią dwie córki: Zuzannę i Judytę i syna Hamleta, który zmarł w 1596.
- 1586 — Shakespeare udaje się do Londynu.
- 1587 — Shakespeare rozpoczął w teatrze pracę jako inspijant, aktor; przerabia dla teatru stare sztuki.
- 1590 — *Henryk VI* część I.
- 1591 — *Henryk VI* część II i III.
- 1592 — *Komedia pomyłek, Ryszard III.*
- 1593 — *Tytus Andronikus.*
- 1594 — *Dwaj panowie z Werony, Romeo i Julia.* Trupa Burbage'a gra przed królową Elżbietą.
- 1595 — *Sen nocy letniej, Ryszard II.*
- 1596 — *Kupiec wenecki, Król Jan.*
- 1597 — *Henryk IV.*
- 1598 — *Wiele hałasu o nic, Henryk V.*
- 1599 — *Jak wam się podoba, Co chcecie, Juliusz Cezar.* Zmarł James Burbage, Shakespeare został współwłaścicielem teatru „Globe“.
- 1600 — *Hamlet, Wesole kumoszki z Windsoru.*
- 1601 — *Troilus i Kressyda.*
- 1602 — *Wszystko dobre, co się dobrze kończy.*
- 1603 — trupa szekspirowska otrzymuje tytuł „aktorów królewskich“.
- 1604 — *Otello, Miarka za miarkę.*
- 1606 — *Antoniusz i Kleopatra.*
- 1607 — *Koriolan, Tymon Ateńczyk.*
- 1608 — *Perykles.*
- 1609 — *Cymbelin.*
- 1610 — *Opowieść zimowa.*
- 1611 — *Burza.*
- 1612 — Shakespeare, który już od 1603 część roku spędzał zawsze w rodzinnym Stratfordzie, przenosi się tam na stałe.
- 1616 — Shakespeare umiera (23.IV).*

* Niektóre daty są podane różnie u różnych badaczy życia i dzieł Shakespeare'a.

W STRATFORDZIE NAD RZEKĄ AVON

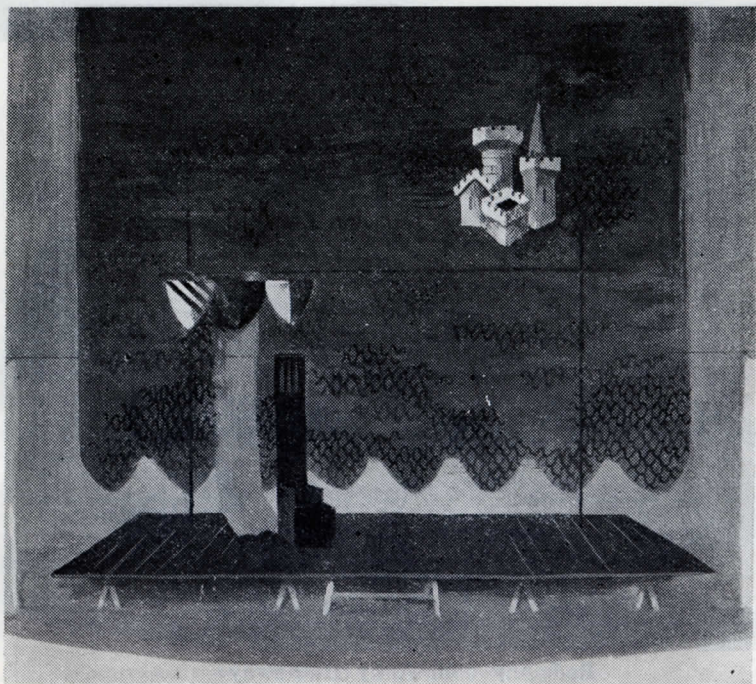
Dom, w którym urodził się Shakespeare

Rodzinny dom Anny Hathaway

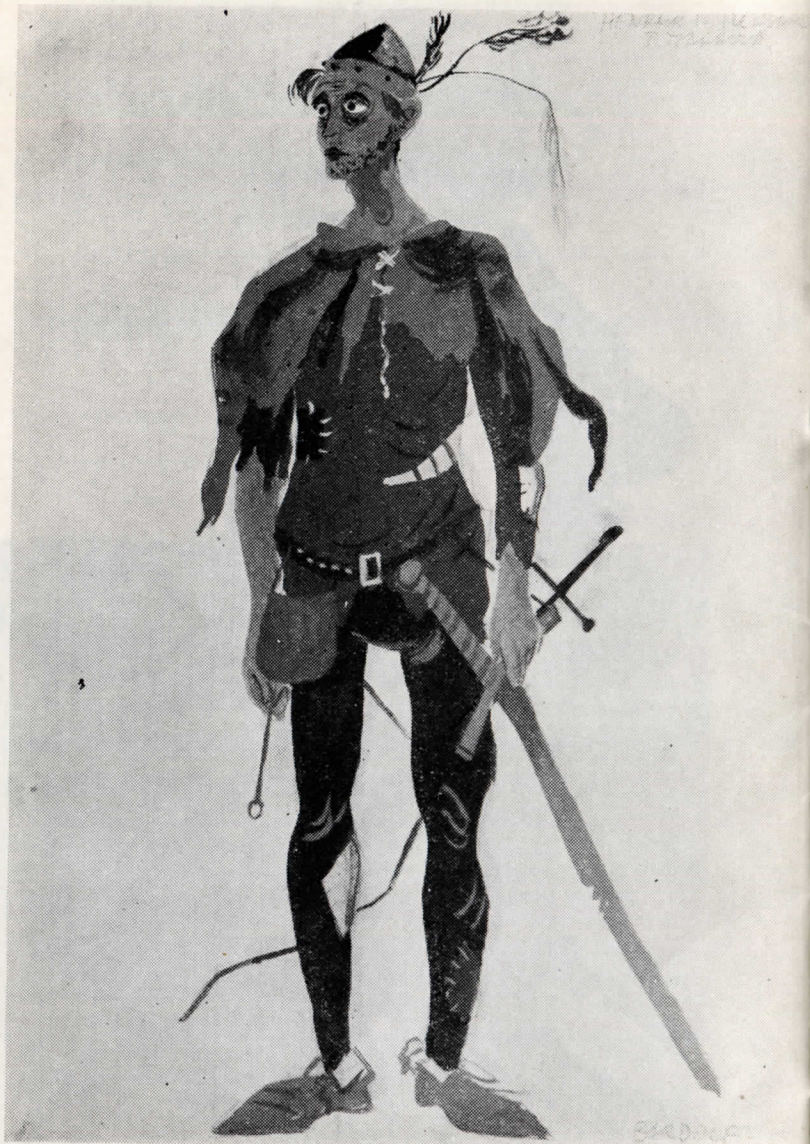

Szkice
Wojciecha Siecińskiego
dekoracji i kostiumów
do sztuki
KRÓL HENRYK IV
w Teatrze Ateneum

Falstaff

Bardolf

SPIS TREŚCI

	Str.
— KRONIKI DRAMATYCZNE SHAKESPEARE'A	3
<i>Iloinshed</i> — ROKOSZ PRZECIW HENRYKOWI IV	6
<i>A. L. Morton</i> — Z „DZIEJÓW LUDU ANGIELSKIEGO”	7
<i>R. Górski</i> — KRÓL HENRYK IV NA SCENACH POLSKICH	8
— OSOBY I OBSADA	12—13
<i>W. Brumer</i> — O PRZEDSTAWIENIU KRÓLA HENRYKA IV W TEATRZE POLSKIM	16
— POLSKIE PRZEKLADY KRÓLA HENRYKA IV	16
— SHAKESPEARE	18

Zdjęcia na str. 9, 15, 17 ze zbiorów Państwowego Instytutu Sztuki w Warszawie.

W REPERTUARZE:

TENNESSEE WILLIAMS
TRAMWAJ
ZWANY POŻĄDANIEM

*

WILLIAM SHAKESPEARE
SEN NOCY LETNIEJ

*

NICOLA MANZARI
NASZE
KOCHANE DZIATKI

*

JULIUSZ SŁOWACKI
LILLA WENEDA

*

TYMOTEUSZ KARPOWICZ
STUDNIE

W PRZYGOTOWANIU:

WILLIAM SAROYAN
ZABAWA JAK NIGDY

Cena zł 2.50.

ZE ZBIORÓW
JERZEGO TIMOSZEWICZA
WARSZAWA

Wydawca i Redakcja:
Teatr Ateneum im. Stefana Jaracza
Warszawa, ul. Jaracza 20

Druk. RSW „Prasa”, Warszawa, ul. Smolna 10. Zam. 330. C-61.